

VII. kötet.

Budapest, 1892. július 3-án.

27. szám.

Az már más.

Nő. Hol maradtál megint az este olyan sokáig? Éjfél után feküdtem le, s te még mindig nem voltál itthon.

Férj. Gyula nevenapját ülte, s mivel rajtam kívül csak három tarokkista volt jelen, nekem is játszanom kellett velük.

Nő. Megint játszottál; pedig csak egy hete ígérted meg, hogy nem vesztegeted el többé kártyán a pénzedet.

Férj. Dejszen nem vesztettem, hanem nyertem, s a nyereségből új

napernyőt akarok számodra venni, a mit tegnapelőtt megtagadtam tőled.

Nő. Az már más. Kártyanyereség ellen nincs kifogásom.

Malmok.

Molnár legény s szeretője
Ábrándoznak édesen:
Majd ha egykor egybekelnek,
Milyen nagyon szép leszen.
Szerelemnek csacska malma!...
Ó mily édes, drága tiszt, —
Kincseket ér, a mit örölsz,
Valóságos nulla liszt.

Öreg molnár s felesége
Czivakodnak mérgesen:
Ha elviszi ördög őket,
Hogy milyen szép, jó leszen.
Házasság élet zúgó malma,
Beléd esik a ki vak...
Keveset ér, a mit örölsz,
Valóságos korpa csak.

Haan Béla.

Ez is családi gyász.

Baráné (a tanítóhoz). Instálom a tanító urat, ne tesszen megverni ezt a rossz fiút, hogy tennap iskolába nem vót. A miatt nem jött vót, mert hogy családi gyász vót a házuknál.

Tanító. Miféle családi gyász?

Baráné. Azt a rossz disznót fojtottuk vóna meg, instálom.

Megnyert fogadás.

Különösek az élet útjai. A sors, mint valami híres drámai színész, folytonosan alakítja az eseményeket. Kezében az ember csak hitvány agyagdarab, melyből tetszése szerint gyúr különféle figurákat. Ha aztán elpattan egy-egy figura, kialszik egy gyöngén pislogó mécsvilág, halvány csillag szalad le az égen s — meghal egy ember.

Hogy egy szép rigmussal zárjam be ezt a szomorú prologot, a halál humorát kell megszólaltatnom, mely azt mondja:

Ember élete a fűhöz hasonló,
Felnő és zöldül és — leharapja a ló.

De míg a szent Mihály hagyományos lova leharapná életünk virágát, sok bolond dolog megesik az okos emberen.

Két öreg úrról akarok elmondani egy mulatságos történetet, úgy, a mint hallottam, a melyen annak idejében egy egész vármegye kaczagott. Péter volt az egyik hősöm neve, a másiké legyen Pál. Hiszen úgy is

... tudjuk, nyárban
Összeférnek a naptárban.

Épen itt rejlik azonban a dolog bibéje, hogy csak a naptárban férnek össze, máskülönben pedig olyan forma viszony van közöttük, hogy egy kézzelfogható példával éljek, mint a miniszteri fogalmazó meg az országgyűlési képviselő állása között, t. i. incompatibilis. Ez a jellemzés azonban ezelőtt negyven évvel kelt, a midőn hőseim oly barátságos érintkezésbe léptek egymással, mint az a fülemile füttyén perlekedő két atyafi. Csakhogy ezek sokkal fontosabb dolgon akadtak össze, a mi nem volt más, mint egy, ifjúsága teljes virágában pompázó, kedves szép leány, Margitka.

A kedves virágot mindketten szerették volna életök karójához kötni. Ez végre Péter úrnak, sok csizmakoptatás, sarkantyúpengetés és más szokásszerűleg járulékos cselekedetek után, nagy nehezen sikerült is. Hanem ekkor Pál úr szívében explodáláshoz készülődött a huzamos időn át mérsékelten ápolt szerelmi érzemény. Kapta magát és hamarosan elküldte segédeit a földi boldogsága kikötőjébe igyekező szerencsés vetélytárshoz, okul adván, hogy ők most kettecskén olyan dilemmába keveredtek, a melyből az egyiknek okvetetlenül halva kell kigázolnia. Péter úr megszeppent egy kissé, midőn erről az emberevő szándékról értesült; de mint ösiségére sokat tartó szittyfa faj, elfogadta a kihívást, s pisztolyban állapodtak meg. Hogy, hogy nem esett, de az első lövés nem talált, mire a segédek az ügyet lovagiasan elintézték jelentették ki. Okom van hinni, hogy olyanforma történeteket használtak, mint a milyennel boldogult Kisfaludynknak a Tollagiját tréfálták meg. Elég az hozzá, hogy a lovagiaságnak eleget tettek. A kibékülés nyomban megtörtént,

sőt a lakodalom alkalmával Pál úr, mint vőfély, tánczoltatta meg a magának szánt menyasszonyt.

Azóta sok víz lefolyt a Tiszán. Péter úr és kedves Margitkája mintegy féltucat különböző koru és nemű csemetében találják fel régi szerelmöket, a melynek üde zománca az ezüst szálaktól sem riadt el. Pál úr pedig megmaradt agglegénynek, gyönyörködve barátja boldogságában.

Mint hajdan Damon és Pinthias, úgy Péter és Pál is elválhatatlan barátok voltak az eset óta. Boldogságukat csupán az zavarta némileg, hogy nem egy faluban laktak. A territorialis különbséget azonban könnyen kiegyenlítették azok a prüsszögve vágató paripák, a melyeknek kegyelméből egymást gyakorta meglátogatták. Nyáron át, mint aféle kurta nemesek, csak a vasárnapokat tölthették együtt, kóstolgatván a Szederjes hegy lángnedűjét; de télen át, a jó szánaton majd minden estére összejöttek, hol az egyik, hol a másik kurián s kedélyesen iddogálva, kártyáztatva ölték el a hosszú estéket.

Ilyenkor aztán megeredt a beszéd a régi jó időkről, majd átesapott a mindig bő anyagot szolgáltató politikára, s midőn már nagy hullámokat kezdett verni a honfui lelkesedés, Morpheus gyöngéd ujjai pihentető álmokra zárták le a fáradt szemeket.

Egy barátságos fehér téli estén Péter úrnál minden ablak ki volt világítva. Feleségének névestéjét ünnepelte a szép számmal összegyűlt vendégsereg. Magától értetődik, hogy Pál úr el nem maradhatott erről a nevezetes családi ünnepélyről, a fenn leirt baráti lánczolatától eltekintve, már csak azért sem, mert a maga feleségének nem volt névestéje.

Megeredt a jó kedv, előkerültek a vadász-hazugságok, a miket persze egymásnak kölcsönösen elhittek. A boros kancsók pedig szaporán ürültek és teltek, a kedélyek a legjobb stádiumban valának.

— Hallottátok-e, — veszi fel a szót Cserepessy, — hogy a kis bárót a mult éjjel kirabolták? A Wertheim-szekrényét kinyitották s összes készpénzét, mintegy hatvanezer forintot, elemelték.

— Bámulatos! — hangzott mindenfelől. — Hogy érezze akkor biztonságban magát az ember, ha még a kis báró kastélyába is be tudnak törni?

— Eh! mert nincs esze a bárónak! — pattant fel Péter úr.

— Mit? Nincs esze? De igenis van! Bámulatos az a sokféle óvintézkedés, a melylyel magát körülvette. Én, mint anyai ágon oldalrokona, jól ismerem a család minden titkát, — kelt védelmére a bárónak Patronffy úr. — A kerítés hegyes vas dárdákkal van koronázva, minden második lépésre titkos csapó ajtó, mely csak éjjelre kezdi meg működését s mulhatatlanul hűvösre juttatja a hivatalan látogatót.

— Van még valami?

— Van ám! A veszélyesebb helyeken villamos áramok keresztezik egymást a burkolat alatt, s egy lépés elegendő arra, hogy működésbe hozza a kastély valamennyi villamos csengetyűjét.

— Tyhú! az áldóját! Hisz ez valóságos kis Gacsina! Az orosz czár sincs különben védve.

— Hát nincs esze a bárónak, mi?

— Nincs. Hallgassátok meg az én rendszeremet!

— Halljuk!

— Az én rendszerem igen egyszerű. Nekem, barátim, van négy komondorom, mind valóságos Cerberus. Nincs olyan ember, a ki ezektől egy gombostűt ki tudna vinni az udvaromról.

— No, már ezt nem hiszszük, — kiálták egyhangulag.

— Nem hiszitek? Hát most meg azt mondom, hogy a ki el tud lopni az udvaromról valamit, annak ezer forintot fizetek. Becsületemre mondom!

Ez a határozott ajánlat kissé lehűtötte az urakat és más tárgyra tértek, csak Pál úr hunyorgatta ravaszul zöldes szürke szemeit.

Világos reggel volt már, midőn a vig társaság, jó éjt kívánva egymásnak, nyugodni tért.

Néhány nap mulva, korán reggel, kéből kikelve, reszkető tagokkal állít be Miska, a jubilált kocsis, Péter úr szobájába.

— Tekintetes úr! — dadogá remegve.

— No, mi baj, Miska fiam?

— Huszonhat estendeje eszem a kenyerét a tekintetes úrnak, de most csapjon el, vagy lőjjön föbe, mert megérdemlem!

— Az Istenért, mi történt?

— A négy parádés szürkét ellopták az éjjel, pedig Isten a tanum, hogy ott aludtam rendes helyemen a szénatartóban.

— Mondtad már valakinek?

— Senkinek a világon.

— No, ne félj, nem lesz semmi bajod, hanem erről senkinek ne szólj egy kukkot se, érted?

— Értem, instálom.

— Hát a kutyák hol vannak?

— Odakünn, tessék megnézni!

A mint az udvarra léptek, tragikomikus látvány tárult szemük elé. A négy komondor, Péter úrnak szemefénye, büszkesége, párjával összekötözve, oda volt akasztva a kapu tetejére. Kábultságukból kijózanodva, iszonyu vonítást vittek végbe és kegyetlenül rugdálóztak szabadon maradt lábaikkal.

— Miska, eredj csak, hozd ki a fegyveremet!...

Négy lövés dördült el, s a kincseket érő kutyákat élettelenül vették le felmagasz-

taltatásuknak szomorú színhelyéről.

Pál úr másnap, harmadnap, mint rendesen, meglátogatta barátját, de ez még neki sem panaszkolta el a szürkék elragadtatását. Nagyon le volt verve az eset által, alig tudta fenntartani házigazdához illő szívélyes jó kedvét. Negyedik nap négylovas szánkón robogott be Pál úr megsomorodott szívü Péterjéhez, a ki ámulva ismerte föl ellopott négy szürkéjét.

— No, barátom, megadom az ezer forintot.

— Kell is nekem a pénzed, hanem máskor ne bizzál annyira a kutyáidban!

Imre Károly.

Alapos mentség.

— Hát te hol jártál? — kiáltott a tanító egyik későn érkezett tanítványára.

— Kérem alásson a tanító urat, jöttem vóna én, de édesapám a könyvemmel hátba vágta édesanyámat, osztán széjjelszakadt, hát annak a levelit szedegettem összefelé, — mentette magát a szepegő iskolás.

Postahivatalban.

Postamester (egy szolgálhoz, a ki levelet akar feladni). Dejszen olvashatatlan ennek a levélnek a czime, hát hogy az ördögbe expediáljam?

Szolga. Nem baj az, kérem alásson, mert úgy is a bagosi patyikusnak szól, az pedig már ismeri a doktor úr irását.

Megnyert fogadás.

Különösek az élet útjai. A sors, mint valami híres drámai színész, folytonosan alakítja az eseményeket. Kezében az ember csak hitvány agyagdarab, melyből tetszése szerint gyúr különféle figurákat. Ha aztán elpattan egy-egy figura, kialszik egy gyöngén pislogó mécsvilág, halvány csillag szalad le az égen s — meghal egy ember.

Hogy egy szép rigmussal zárjam be ezt a szomorú prologot, a halál humorát kell megszólaltatnom, mely azt mondja:

Ember élete a fűhöz hasonló,
Felnő és zöldül és — leharapja a ló.

De míg a szent Mihály hagyományos lova leharapná életünk virágát, sok bolond dolog megesik az okos emberen.

Két öreg úrról akarok elmondani egy mulatságos históriát, úgy, a mint hallottam, a melyen annak idejében egy egész vármegye kaczagott. Péter volt az egyik hősöm neve, a másiké legyen Pál. Hiszen úgy is

... tudjuk, nyárban
Összeférnek a naptárban.

Épen itt rejlik azonban a dolog bibéje, hogy csak a naptárban férnek össze, máskülönben pedig olyan forma viszony van közöttük, hogy egy kézzelfogható példával éljek, mint a miniszteri fogalmazó meg az országgyűlési képviselő állása között, t. i. incompatibilis. Ez a jellemzés azonban ezelőtt negyven évvel kelt, a midőn hőseim oly barátságos érintkezésbe léptek egymással, mint az a fülemile füttyén perlekedő két atyafi. Csakhogy ezek sokkal fontosabb dolgon akadtak össze, a mi nem volt más, mint egy, ifjusága teljes virágában pompázó, kedves szép leány, Margitka.

A kedves virágot mindketten szerették volna életök karójához kötni. Ez végre Péter úrnak, sok csizmakoptatás, sarkantyúpengetés és más szokásszerűleg járulékos cselekedetek után, nagy nehezen sikerült is. Hanem ekkor Pál úr szívében explodáláshoz készülődött a huzamos időn át mérsékelten ápolt szerelmi érzemény. Kapta magát és hamarosan elküldte segédeit a földi boldogsága kikötőjébe igyekező szerencsés vetélytárshoz, okul adván, hogy ők most kettecskén olyan dilemmába keveredtek, a melyből az egyiknek okvetetlenül halva kell kigázolnia. Péter úr megszeppent egy kissé, midőn erről az emberevő szándékról értesült; de mint ősiségére sokat tartó szittya faj, elfogadta a kihívást, s pisztolyban állapodtak meg. Hogy, hogy nem esett, de az első lövés nem talált, mire a segédek az ügyet lovagiasan elintézettnek jelentették ki. Okom van hinni, hogy olyanforma történetet használtak, mint a milyennel boldogult Kisfaludynknak a Tollagiját tréfálták meg. Elég az hozzá, hogy a lovagiaságnak eleget tettek. A kibékülés nyomban megtörtént,

sőt a lakodalom alkalmával Pál úr, mint vőfély, tánczoltatta meg a magának szánt menyasszonyt.

Azóta sok viz lefolyt a Tiszán. Péter úr és kedves Margitkája mintegy féltucat különböző koru és nemű csemetében találják fel régi szerelmöket, a melynek üde zománca az ezüst szálaktól sem riadt el. Pál úr pedig megmaradt agglegénynek, gyönyörködven barátja boldogságában.

Mint hajdan Damon és Pinthias, úgy Péter és Pál is elválhatatlan barátok voltak az eset óta. Boldogságukat csupán az zavarta némileg, hogy nem egy faluban laktak. A territorialis különbséget azonban könnyen kiegyenlítették azok a prüsszögve vágató paripák, a melyeknek kegyelméből egymást gyakorta meglátogatták. Nyáron át, mint aféle kurta nemesek, csak a vásárnapokat tölthették együtt, kóstolgatván a Szederjes hegy lángnedűjét; de télen át, a jó szánuton majd minden estére összejöttek, hol az egyik, hol a másik kurián s kedélyesen iddogálva, kártyázgatva ölték el a hosszú estéket.

Ilyenkor aztán megeredt a beszéd a régi jó időkről, majd átesapott a mindig bő anyagot szolgáltató politikára, s midőn már nagy hullámokat kezdett verni a honfui lelkesedés, Morpheus gyöngéd ujjai pihentető álmra zárták le fáradt szemeiket.

Egy barátságos fehér téli estén Péter úrnál minden ablak ki volt világítva. Feleségének névestéjét ünnepelte a szép számmal összegyűlt vendégsereg. Magától értetődik, hogy Pál úr el nem maradhatott erről a nevezetes családi ünnepélyről, a fenn leirt baráti lánczolatától eltekintve, már csak azért sem, mert a maga feleségének nem volt névestéje.

Megeredt a jó kedv, előkerültek a vadász-hazugságok, a miket persze egymásnak kölcsönösen elhittek. A boros kancsók pedig szaporán ürültek és teltek, a kedélyek a legjobb stádiumban valának.

— Hallottátok-e, — veszi fel a szót Cserepessy, — hogy a kis bárót a mult éjjel kirabolták? A Wertheim-szekrényét kinyitották s összes készpénzét, mintegy hatvanezer forintot, elemelték.

— Bámulatos! — hangzott mindenfelől. — Hogy érezze akkor biztonságban magát az ember, ha még a kis báró kastélyába is be tudnak törni?

— Eh! mert nincs esze a bárónak! — pattant fel Péter úr.

— Mit? Nincs esze? De igenis van! Bámulatos az a sokféle óvintézkedés, a melylyel magát körülvette. Én, mint anyai ágon oldalrokona, jól ismerem a család minden titkát, — kelt védelmére a bárónak Patronffy úr. — A kerítés hegyes vas dárdákkal van koronázva, minden második lépésre titkos csapó ajtó, mely csak éjjelre kezdi meg működését s mulhatatlanul hűvösre juttatja a hivatalan látogatót.

— Van még valami?

— Van ám! A veszélyesebb helyeken villamos áramok keresztezik egymást a burkolat alatt, s egy lépés elegendő arra, hogy működésbe hozza a kastély valamennyi villamos csengetyűjét.

— Tyhú! az áldóját! Hisz ez valóságos kis Gacsina! Az orosz ezár sincs különben védve.

— Hát nincs esze a bárónak, mi?

— Nincs. Hallgassátok meg az én rendszeremet!

— Halljuk!

— Az én rendszerem igen egyszerű. Nekem, barátim, van négy komondorom, mind valóságos Cerberus. Nincs olyan ember, a ki ezektől egy gombostűt ki tudna vinni az udvaromról.

— No, már ezt nem hiszszük, — kiálták egyhangulag.

— Nem hiszitek? Hát most meg azt mondom, hogy a ki el tud lopni az udvaromról valamit, annak ezer forintot fizetek. Becsületesem mondom!

Ez a határozott ajánlat kissé lehűtötte az urakat és más tárgyra tértek, csak Pál úr hunyorgatta ravaszul zöldes szürke szemeit.

Világos reggel volt már, midőn a vig társaság, jó éjt kívánva egymásnak, nyugodni tért.

Néhány nap mulva, korán reggel, képéből kikelve, reszkető tagokkal állít be Miska, a jubilált kocsis, Péter úr szobájába.

— Tekintetes úr! — dadogá remegve.

— No, mi baj, Miska fiam?

— Huszonhat estendeje eszem a kenyerét a tekintetes úrnak, de most csapjon el, vagy löjjön föbe, mert megérdemlem!

Alapos mentség.

— Hát te hol jártál? — kiáltott a tanító egyik későn érkezett tanítványára.

— Kérem alásson a tanító urat, jöttem vóna én, de édesapám a könyvemmel hátba vágta édesanyámat, osztán széjjelszakadt, hát annak a levelit szedegettem összefelé, — mentette magát a szepegő iskolás.

— Az Istenért, mi történt?

— A négy parádés szürkét ellopták az éjjel, pedig Isten a tanum, hogy ott aludtam rendes helyemen a szénatartóban.

— Mondtad már valakinek?

— Senkinek a világon.

— No, ne félj, nem lesz semmi bajod, hanem erről senkinek ne szólj egy kukkot se, érted?

— Értem, instálom.

— Hát a kutyák hol vannak?

— Odakünn, tessék megnézni!

A mint az udvarra léptek, tragikomikus látvány tárult szemük elé. A négy komondor, Péter úrnak szemefénye, büszkesége, párjával összekötözve, oda volt akasztva a kapu tetejére. Kábultságukból kijózanodva, iszonyu vonítást vittek végbe és kegyetlenül rugdálóztak szabadon maradt lábaikkal.

— Miska, eredj csak, hozd ki a fegyveremet!...

Négy lövés dördült el, s a kincseket érő kutyákat élettelenül vették le felmagasz-

taltatásuknak szomorú színhelyéről.

Pál úr másnap, harmadnap, mint rendesen, meglátogatta barátját, de ez még neki sem panasolta el a szürkék elragadtatását. Nagyon le volt verve az eset által, alig tudta fenntartani házigazdához illő szívélyes jó kedvét. Negyedik nap négylovas szánkón robogott be Pál úr megsomorodott szívü Péterjéhez, a ki ámulva ismerte föl ellopott négy szürkéjét.

— No, barátom, megadom az ezer forintot.

— Kell is nekem a pénzed, hanem máskor ne bizzál annyira a kutyáidban!

Imre Károly.

Postahivatalban.

Postamester (egy szolgálóhoz, a ki levelet akar feladni). Dejszen olvashatatlan ennek a levélnek a címe, hát hogy az ördögbe expedáljam?

Szolga. Nem baj az, kérem alásson, mert úgy is a bagosi patyikusnak szól, az pedig már ismeri a doktor úr irását.

A szerencsés bankár.

Egy szegény sorsu izraelita polgártárs beállított a gazdag R. bankárhoz és 50 krajczárért megvételre kínálta neki sorsjegyét. A bankár meg is vette s a másnapi sorsoláson megnyerte vele a főnyereményt. Kétségbeesve állit be hozzá a szegény zsidó s ajándékképen kéri a nyeremény egy részét. Ehelyett a bankár ezer forint évjáradékot ajánl neki.

— Todja mit baronlében? odjon inkább kétezer florén végkielégítést!

— De hiszen ezer forint évjáradék többet ér.

— De o milen szerencse von mogának, holnap megöti a gota, és én semmit se nem kopok.

Mérgező állat.

Tanító. Emlits nekem egy mérgező állatot!

Miska. A hiúz, görény, tigris...

Tanító. No még egyet!... Hát nem ismered? Sokszor bele ragad az ember ruhájába!

Miska. A tanító úr.

Helyes indokolás.

A. Nézd csak, milyen boldogan sétál Árpádfy; pedig még egy hete sincs, hogy eltemette a feleségét.

B. Már miért ne sétálhatna boldogan? Forrón szerette a feleségét, a ki mióta meghidegült, az ő szive is kihült iránta.

Kisvárosi viszonyok a vasárnapi munkaszünet alkalmából.

Úr (a kereskedőhöz, a kinek szivartőzsdéje is van). Holnap vasárnap van, ennél fogva önnél délután nem lehet szivart kapni?

Kereskedő. Oh! igen, kérem, az első emeleten a konyhában; azonban ha a szakácsnőm nem lenne otthon, akkor a csendőrlaktanyába tessék elfáradni, nála lesz a tőzsde.

Jámbor óhaj.

Atyafi (midőn megkapta felesége temetési költségeiről a számlát). Harminczhat forintot fizessenek a temetésért? Dejszen ilyenformán szinte jobb szeretném, ha nem halt volna meg az asszony!

Böles szükmarkuság.

Mert koldusnak mit sem adok,
Azt mondják, hogy fősvény vagyok,
De, hát akkor hová jutnék,
Ha minden koldusnak adnék?!

Nem adok biz', — csak hadd mondják!...
Hogy miért nem, im megtudják:
Mert a mim van, mind elmenne,
S egy koldussal csak több lenne.

Venyigei.

Szemrehányás.

Gazda. Van kendnek lelke, hogy öt forintot kér egy öl fa felvágásáért; hiszen akkor a felvágás majdnem annyiba kerül, mint maga a fa!

Favágó. Hát tehetek én róla, hogy az úr olyan olesón vette a fáját?

Elárulta magát.

— Láttá már nagysád az új politikai lapunkat?

— Láttam.

— Nos? Hogy tetszik a lap tendenciája?

— Azt nem olvastam.

Kiütötte fejét a szeg a zsákból.

Egy kifogástalan elegáns öltözetű szőke úr szállt a II. oszt. vasuti kocsiba, s miután az utána hozott hegedűtököket elhelyezte, bemutatta magát szomszédjának; állását azonban elhallgatta.

Beszédközben rá tértek a hegedűre, s minthogy szomszédja maga is zeneértő volt, engedelmet kért, hogy a hegedűket megnézhesse.

Az elegáns szőke úr készséggel mutatta meg őket, s miután visszavette, egyuttal eljátszott egy pár magyar nótát is gyönyörűen. A kocsis közönsége elragadtatásának tapsokban adott kifejezést, s szomszédja is udvariasan köszönte meg az apropos nyújtott műélvezetet.

Az elegáns úr meghajtván magát, kalapját leveszi, s a kupé közönsége méltó elálmélkodására cigány alázattal *tányérozni* kezd, lévén ő kelme hamisítatlan cigány primás.

Nem tudhatja.

Hölgy. Zongorázik ön, Zengő úr?
Zengő. Nem tudom.

Hölgy. Dejszen azt csak tudnia kell, hogy zongorázik-e vagy nem?

Zengő. Honnan tudnám, mikor még sohasem próbáltam?

Kéretlen nyilatkozat.

A hirlapokban olvasom,
Hogy vitatkoznak világszerte:
Minő bajt hoz a bor, dohány
A szerencsétlen emberemre.

Megvallom, állattársaim
Husából hogyha jól bevettem,
S ó borral lelk'isméretem
E vadságért némává tettem;

S nagy kéjesen, kényelmesen
Nyújtózva ringó karosszékbe',
Egy jó szivarra gyujthatok:
Nem árt a legfurább beszéd se.

Mondhatjátok: a bor, dohány
Veszedelem, valódi átok, —
Akárminő bolondot is.
Én nem haragszom, megbocsátok.

Egyjárást hirdethetitek,
Hogy ím a szerelem is méreg...
Oh kedvesem szép szemei,
Szivem' csak egyre mérgezzétek!

Versényi György.

A kísértet.

Borsos-Bernikén még mindig hisznek a kísértetben. Egyszer valaki hirül hozta, hogy a temető kis fabódéjában minden áldott éjszaka jár a kísértet fekete disznó alakjában. Lett persze nagy beszéd a vén asszonyok között. Hiába akarta egy némely

józan gondolkozó ember megezáfolni, nem lehetett. Sőt azt is kisütötték, hogy az nem lehet más, mint a tavaly meghalt harangozó.

A kántor hitte is, meg nem is. Ha a pappal beszélt, bátorságot mutatott és mosolyogva gondolt a nép babonájára; ha a kisbíróval meg a falu embereivel találkozott, vége volt a bátorságnak.

Egyszer azonban az urasági kanász biztatására elhatározták, hogy reá lesnek a kísértetre, történjék bármi, de végére járnak a dolognak.

Szép holdvilágos estén el is indult a bizalmi csoport még pedig a kanász, kántor, kisbíró és a bakter. Mindjában vasvillákkal, puskával felfegyverkezve.

Midőn a fabódéhoz értek. Az ajtót félig belökte találták. A kántor hétrét meggörbülve reszketett és úgy kapdosott a levegő után. A kanász lassan gyertyát gyújtott, miközben nagy rőfögés ütötte meg halló érzékeiket.

A léghuzam azonban eloltotta a gyertyát.

Ekkor a kísértet hirtelen fordult egyet, a kanászt leütötte lábáról és épen a kántor lába között akart elmene-külni, midőn ez ijedtében megmarkolja tüskés farkát, és ülve maradt a tetejében. Kétségbeesve kiabált vissza:

— Isten áldja kendteket, engem már visznek!

Később jöttek reá, hogy az a kísértet nem volt más, mint a szomszéd jászteleki makkról kiszabadult nagy kan, mely az őszi hideg elől a fabódében keresett menedéket.

Persze a kántor is nemsokára előkerült.

Szépítés.

Ilka. Hogy érzed magadat, mióta férjhez mentél? Azt beszélnek, hogy papucs alatt tartod a férjedet.

Milka. Rágalom. Biztosítalak, hogy úgy kell füttyölnöm, a hogy a férjem tánczol.

Aggodalom.

Járkállok a temetőben,
Mikor a nap lemenőben,
S hogy elnézem a fejfákat,
Szivem mélyén keserv támad.

Szent Atyám! ha én meghalok,
S eltakarnak néma hantok,
Ki lesz az a híres mester,
Ki fejfámra rigmust metsz fel?

Keserű Gazsi.

Bizonytalan.

— Hallom, férjhez mentél, édes Rózám.
Hát mondd csak, szép ember a férjed?

— Mint Apollo.

— Milyen szeme van?

— Kék, mint az ég.

— Hát a haja?

— A haja? ... Azt még nem tudom.

— Nem tudod? hogy lehet az?

— Mert még csak ezután fog nőni.

— Nem értelek.

— Hát tudod, Mariska, egészen kopasz a feje; azonban jelenleg a Csillag Anna-féle pomádét használja, a melytől rövid idő alatt ki fog nőni a haja, de hogy milyen színű lesz, nem tudom, alkalmasint szőke.

A házsártos feleséggel megáldott férj már huszonöt év múlva is aranylakodalmat ül, mert hallgatni arany.

Jobb ma egy ambó árvaleánynyal, mint holnap egy ternó — anyóssal.

A legjobb üzlet a kalaposoké, mert kalapra akkor is szükség van, ha fejtelenség uralkodik az országban.

Ha a leány virág, erény a hímpora.

Alkalmi ital.

A. Mennyi bort iszik szomszéd napjában?

B. Rendesen két litert.

A. Hát egyebet nem iszik?

B. Meg egy pohár sört is beveszek bevezetésül.

A. Hát pezsgőt sohasem iszik?

B. Csak különös alkalmakkor.

A. Miféle alkalmakkor?

B. Ha megkinál valaki velem.

Kereszt.

Keresztedre
Mért vagy kevély
Büszke nagy úr?
Hisz az csekély.

Koldus is le-
Nézhet téged,
Nagyobb azé:
Egész élet.

Haan Béla.

Nehéz kívánság.

Anya. Születésem napja alkalmával nem kívánok tőled mást, mint hogy jó és szorgalmas légy.

Pista. Akkor inkább veszek neked valamit.

Hát ő mit csinált.

Panaszkodik a Gyurka gyerek a tanítónak, hogy Lyukas Misi pofonította.

Tanító. Hát te mit csináltál, gazember?

Gyurka. Hát én meg sirtam.

Egyszerre.

A. Mikor végzi már el fiad a jogot?

B. Nem sokára, ha majd én elvégzem a földesuraságot.

Furfangos észszel.

Egy parasztnak ellopták az ócska csizmáját, s mivel megtudta, hogy ki lopta el, elment a bíróhoz panaszra.

— Micsoda kárpótlást követel? — kérdi tőle a bíró.

— Hát, kérem alássan, új korában öt forint vót, egyszer fejtettem, az két forint vót, egyszer talpaltattam, az egy forint vót, oszténg még most megest kéne talpalnyi, hát az is egy forint vóna, hát össze-vissza kilencz forintot tessék a zsványtul bekövetelnyi.

Iskolában.

Tanító. Mondd meg nekem, Kurta Gyurka, micsoda különös sajátsága van a kakuknak?

Gyurka (hallgat).

Tanító. No, mit csinál a tojásaival?

Gyurka (némi gondolkodás után). Nem maga tojja őket.

Jól honorált czikk.

A. Ejnye be szép nő! Nem ismered?

B. De igen. Ollós hirlapírónak a felesége.

A. Nem értem, honnan telik egy hirlapírónak, hogy ilyen fényes öltözetben járassa a feleségét. Hát olyan jól fizetik a cikkeit?

B. Meghiszem azt. Hat sornyai cikkért százezer forintot kapott.

A. Ah! És miről szólott az a cikk?

B. Házassági ajánlat volt a kis hirdetések között.

Cseberből vederbe.

Férj. Miről vitatkoztok a doktorral olyan hevesen? Egészen az utcára kihallatszik.

Nő. Képzeld csak, azt állítja, hogy a nőknek értelmi tehetsége elenyészőleg csekély a férfiakéhoz képest.

Férj. Nem értem, hogy lehet ilyen csekélységért anynyira tűzbe jönni!

Privilegiumos ló.

— Az én lovam nem fizet vámot a réven, — dicsekszik egy paraszt a másiknak.

— Ugyan ne hazudjék ke' már hogyan fizetne? Hisz az alól nincs kivétel.

— De bizony nem fizet, — erősíti az, — mert én magam fizetem a vámot.

Falusi párbeszéd.

Erzsók. Szomszédasszony, hallotta kend, mi ujság? — *Sári.* Nem én, szomszédasszony. — *Erzsók.* Hát bíró uram lánya férjhez megy. — *Sári.* Ne mondja! Hát oszt' ki veszi el? — *Erzsók.* A szomszéd faluba úgy hívják, hogy Ördögh, a mestersége pediglen postamester. — *Sári* (keresztet vetvén magára). Uram Jézus, ne vigy a kísértetbe! De mindig is mondtam én, hogy az a lány az ördögé lesz előbb-utóbb, mert sohasem akart a tisztelendő úrnak meggyónni.

Hirdetmény.

Egy vidéki városban a templom kapuján a következő hirdetmény olvasható:

«Május hó 20-tól Augusztus 20-ig minden vasár- és ünnepnap egészen zárva.»

Lehetetlen kívánság.

— Szabad kérem, uram, egy szóra, de csak négy szem közt.

— Pardon! nagysád, velem csak három szem közt beszélhet, mert egyikre egészen vak vagyok.

Eltalálta.

Hosszasan magyarázta a tanár, hogy mi a vegyület és a keverék. Végre kifogyva a szóból, felszólít egy diákot: — Mondjon tehát egy vegyületet!

Diák (hosszas gondolkodás után). Vegyület pl. a kapa, mert egy része *vas*, a másik pedig *fa*.

Jó sör.

Serfőző. No, hogy van megelégedve a sörömmel, kocsmáros úr?

Kocsmáros. Nagyon jól, minden litert kétszer, háromszor is eladok, mert a vendégek rendszeren csak megkóstolják s aztán ott hagyják.

Szerencsétlen bók.

Üdvarló (egy elvirult kisasszonyhoz). Ej, milyen jó színben van nagysád, olyan üde, mint egy tizenhat éves rózsza!

Meggondolatlanul.

Veterán elnök. Fel fogom olvasni a tagok névsorát, a kik jelen vannak, azok «igen»-nel válaszoljanak, a többiek «nem»-mel!

Pályaválasztás.

— Mondd csak, Károlyka, mi akarsz lenni, ha majd felnőlsz?

— Azt mondja mama, hogy ha nagy leszek, éppen olyan korhely leszek, mint apám.

Felhívás előfizetésre.

Kérjük olvasóinkat, kiknek előfizetésük mult hó végén lejárt, s a humornak mindazon barátjait, a kik lapunk előfizetői közé óhajtanak lépni, az előfizetés összegének mielőbb való beküldésére, nehogy a késedelem a lap gyors szétküldésének útját állja.

AZ ELŐFIZETÉS ÁRA:

juliustól szeptember végeig --- 2 frt
juliustól december végeig --- 4 „

Az előző évfolyamokból is áll még néhány teljes példány rendelkezésünkre, melyet előfizetőink 4—4 frtért rendelhetnek meg. *Az Urambátyám kiadóhivatala.*

Aristophanes. Utolsó cseppig átment a szűrőnkön. A vicz-ár sokkal kisebb bajt szerez a vicz-apálnál; hát csak hagyja nyitva a zsillipeket, hadd termékenyítse meg lapunk hasábjait! — *Kis-ujszállás, R. A.* Egy részük elnyűtt; de a mi új, az aztán jó is. — *P-cs.* Legközelebb beszorítjuk. — *Budapest, V.* Kettőt felhasználunk belőlük. — *Kassa, M. B.* Az első régi, a többi új is, jó is. — *Kalocsa, L. M.* Kevés híján mind besoroztuk. — *Brassó, W. A.* Mind a kettő helyet kap. A többivel is szívesen látjuk; de költségkimélelésből jobb volna, ha nem ilyen homeopathikus adagokban adogatná be. — *Budapest, T. B.* A hosszabb jobb a rövidebbnél. — *Persius.* A prózája egytől-egyig helyet kap. — *Budapest, W. J.* Egyik jön, másik megy. — *Budapest, L. H.* Hiszen szívesen válogatnánk, csak volna miben! — *Abc.* Azt a circumcisiót már előre megeselekedtük rajta s azért jobb szeretttük volna, ha inkább a megmaradt strófák göröngyös sorait egyengeti meg helyette. No de így is megjárja, ellenben az új esemete nem életre való. — *Budapest, K.* Sokat ígér, csak aztán be is váltaná! — *Budapest, A. Z.* Kelleténél kissé több torzvonást kever bele, a mi ép ellenkező hatást szül. Egyiket besoroztuk.

A szerkesztésért felelős: *Baróti Lajos.*
Franklin-Társulat nyomdája.

Laptulajdonos: BARÓTI LAJOS.

A képeket horganyba edzi: FREUND.

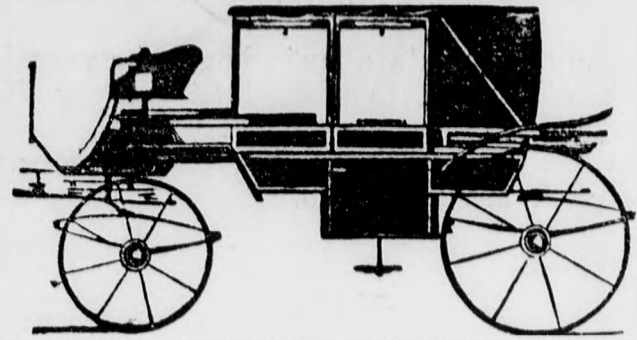
A LEGJOBB COGNAC az Első alföldi cognac-gyár

Halász Ferencz és Társa kecskeméti cég

*. *. ***. ****. és *****-os gyártmánya. E gyár 12 év óta következő kiállításokon a legnagyobb kitüntetésekert nyerte és pedig

Kassa 1880.	Veszprém 1880.	Brüsszel 1889.
Kecskemét 1880.	Kecskemét 1881.	Kecskemét 1889.
Trieszt 1882.	Smyrna 1886.	Arad 1890.
Bécs 1890.	Komárom 1891.	Brüsszel 1892.

Saját töltésű palackokban **mindenütt** kapható.

A nagy készlet miatt mindennemű új nyári uri fogatok ugyszintén halottas-kocsik még részletfizetésre is a legolcsóbb árak mellett adatnak el.

Bogdán József kocsigyáros.

Gyár: Budapest, IX., Páva-utca 10 és 12.
Raktárak: Páva-utca 7, Múzeum-körút 10 és 19.
Árjegyzékek ingyen és bérmentve.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGIOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

Alapított 1847.

Brauswetter János
Szegeden, Cs. és kir. kizárólagosan
szab. chronometer- és műórás, főltalálója
a remontoir inga-óráknak,
stb. stb.

**ÓRAK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással
RÉSZLETFIZETÉSRE**

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközölteinek.

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvtárban kapható:

Falusi történetek

Irta

Könyves Tóth Kálmán.

Ára a 2 kötetnek füzve 1 frt,
vászonkötésben 1 frt 40 kr.

Tartalom: Nemzetes ur ördöge. Javass asszony keresztleánya. — A keresztlevél. — A honvéd lánya. — Hitelné asszonyság és kedves férje. — Tökési bácsi és mostoha fia. — Ujmódi Zsófi. — Szegény teensasszony. — Karácsony anygala. — A pénz árnyéka. — Rebeka, a szegény zsidóleány. — Miért némult el a vörös kakas. — Söprünyél a házasságrontó. — Az elillant hónap, vagy hová lett a februárius. — Csak néhány hajszál. — A vasuti ör. — A szél hozta, a víz vitte.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve !!

Sternberg Armin és Testvére

Ugyszintén harmonikáról szóló külön árjegyzék

Hangszer - Ipar - Telep

Saját készítményű mindennemű vonó-, verő-, fa- és rézfuvó-hangszerek s azok kellekei és hozzávalóinak nagyválasztéku raktára
Mindennemű hangszerek javítása pontosan eszközölteinek !!

Budapest, Kerepesi út 36.

Magyar közmondások gyűjteménye.

Különös tekintettel az élet bölcseségre és a nevelésre.

Több mint 6000 közmondás.

Rendszerbe foglalta

Almásy János.

Ára a 2 kötetnek füzve 1 frt,
vászonkötésben 1 frt 40 kr.

Legolcsóbb ujság a magyar nép számára.

Egész évre **2** frt **40** kr., félévre **1** frt **20** kr.

KÉPES NÉPLAP

Szerkeszti *Nagy Miklós.*

20-ik évfolyam.

Kiadja a *Franklin-Társulat.*

Megjelen minden vasárnap, mulattató és tanulságos tartalommal, s a hazai és külföldi politikát tárgyaló rendes rovattal.

A **Képes Néplap**, mint eddig, jövőre is közöl **közhasznu elmékedéseket, elbeszéléseket, költeményeket, mulatságos és tanulságos történeteket, érdekes leírásokat képekkel, gazdasági tudósításokat.** **«Politikai Hiradó»** című rovatában a bel- és külföldi politikai eseményeket *velős rövidséggel* adja elő, pártatlan *igazságszeretettel* s mindenkor *független meggyőződéssel* értelmezi. E képes hetilap, mely hetenként egy ivnyi terjedelemben, számos képpel, csinos kiállítással és válogatott tartalommal jelen meg, **a legolcsóbb ujság** az egész magyar hazában, ugy, hogy azt szegény ember is könnyen megszerezheti.

A „Képes Néplap“ minden előfizetőjének a lap rendes képein kívül **félévenként külön mellékletül egy-egy szép nagy képpel** szolgálunk, melyek keretbe foglalva a szobák falát ékesíthetik.

A „Képes Néplap“: egész évre **2 frt 40 kr.**, félévre **1 frt 20 kr.**, negyedévre **70 kr.**

A „Képes Néplap“ a „Világkrónika“-val együtt: egész évre **4 frt 40 kr.**, félévre **2 frt 20 kr.**, negyedévre **1 frt 20 kr.**

A «Világkrónika» képes heti közlöny hetenként egy iven, képekkel is ellátott nagyobb elbeszéléseket és regényeket is nyújt olvasóinak; a hazai s külföldi eseményeket népszerű magyarázatokkal kísért képekben mutatja be; közöl *uti rajzokat, nép- és tájismertetőket*, ugyszintén *mulattató közleményeket, képtalányokat, tréfás feladványokat*, stb. stb. A «Világkrónika» 1892. januárjában **«A bünbak»** című művészi képekkel illusztrált angol regény közlését kezdte meg.

Előfizethetni postán, a **«Képes Néplap» kiadóhivatalához, Budapesten, Egyetem-utca 4. szám** címzett postautalvánnyal.

A t. gyűjtőknek egyszerre beküldött 10 előfizető után egy ingyen-példánnyal szolgálunk.

Ugyanitt lehet megrendelni a következő nagyobb terjedelmű hetilapokat:

„**Vasárnapi Ujság**“ *szépirodalmi és ismeretterjesztő képes hetilap, 39-ik évfolyam, évenként több mint 100 iven 7–800 képpel. Legjelesebb hazai íróink és művészeink közreműködésével szerkeszti Nagy Miklós.* — A „Vasárnapi Ujság“ ujabban «Női munka és divat» című rovatval, rendkívüli mellékletekkel s félévenként külön képmellékletekkel bővítve jelen meg. — 1892. évi folyamát **Jókai Mór «Házasság éhségből»** című új elbeszéléssel kezdte meg, ezt követik **Baksay Sándor «A király futása»**, **Mikszáth Kálmán «Páva a varjuval»** című hosszabb történeti elbeszélései; mind a három eredeti elbeszélést, ugy szintén a külföldi elbeszéléseket és regényeket is **képekkel** illusztrálva közli.

A «Vasárnapi Ujság» előfizetési ára: egész évre 8 frt; félévre 4 frt; negyedévre 2 frt.

„**Politikai Ujdonságok**“ *politikai és közgazdasági képes hetilap (38-ik évfolyam) a hét eseményeit kellő magyarázattal ellátott gondos, hű összeállításban tárja az olvasó elé, s a közönség együtt találja benne mindazt, a mi a napilapokban elszórtan jelen meg, ugy hogy e lap, kivált vidéken, hol a hiányos postajárás a napi értesülést különben is megnehezíti, a napilapokat is lehetőleg pótolja.* A «Politikai Ujdonságok»-hoz **«Magyar Gazda»** című gazdasági és kertészeti lap van csatolva, s ezenfelül rendkívüli mellékletekkel is bővítve lesz a lapnak hetenként másfél s minden második héten két nagy ivre terjedő rendes tartalma.

A «Politikai Ujdonságok»: egész évre 5 frt, félévre 2 frt 50 kr., negyedévre 1 frt 25 kr.

A «Vasárnapi Ujság» és «Politikai Ujdonságok» együtt: egész évre 12 frt, félévre 6 frt, negyedévre 3 frt.
A «Világkrónika» a «Vasárnapi Ujság» vagy «Politikai Ujdonságok» előfizetői részére egész évre 2 frt, félévre 1 frt.

Mutatványszámokat levelező-lapon kifejezett kívánságra, bárkinek szivesen küld a

Franklin-Társulat kiadóhivatala (Budapest, Egyetem-utca 4. sz.).

SCHWARZ GYULA

HIRDETÉS-FELVÉTELI IRODÁJA,

Váci-utca 10. **BUDAPEST**, Váci-utca 10.

*Minden bel- és külföldi hirlap számára szigorúan az árszabály-
szerinti árak mellett vesz fel hirdetéseket. A „Bolond Istók” és az
„Urambátyám” kizárólagos hirdetés-felvételi irodája itt létezik.
Fogalmazás és a hirdetések csoportosítása a leghatásosabb alakban
történik. **Fölvilágosítások** a bármely esetben legalkalmasabb lapok-
ról, valamint **költségjegyzékek** a legkészségesebben adatnak.*

ANGLO-NYOMDA

Gránátos-utca 20. **BUDAPEST**, Gránátos-utca 20.

A Károly-kaszárnyával szemben.

*Ajánlja légszeszerőre berendezett, s a jelenkor kivánalmainak minden tekintetben teljesen megfelelő legújabb és legdivatosabb betűkkel ellátott **könyvnyomdáját**, hol minden néven nevezendő nyomtatványok, u. m.: folyóiratok, önálló művek, üzleti kimutatások, árjegyzékek, falragaszok stb. a legkisebbtől a legnagyobbig pontosan és jutányosan készíttetnek.*

„Anglo-nyomda” papirkereskedése (jelenleg Kerepesi-ut 16) folyó évi augusztus hó 1-től VII. ker., Erzsébet-körut 54. szám (a király-utca közvetlen közelében).